

MARIE
DOŤSKÁ

HOŠT

ČTVRTÝ ROMÁN Z CYKLU KCHRAŤ

ZAPOVĚZENÝ SKOK

© Marie Domská, 2026

Cover art and illustrations © Petr Štich, 2026

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3081-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-3082-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3083-0 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji všem,
kteří v životě bloudí.

Bohyně lásky Waktaki pak odnesla Atciaka do svého paláce na Stříbrném měsíci. Čtyři sta a jeden den spolu žili šťastni, ale potom začala jejich náklonnost chladnout. Vůně květu bez plodu je totiž stejně planá a uvádající jako láska bez potomků. Jenomže bohové nemohou počít se smrtelníky, něco takového bylo po válkách polobohů Velkým Ikmurim provždy zapovězeno.

Waktaki tedy slétla zpět na Tartakhati a vybrala sobě a Atciakovi vhodnou dívku, která by počala místo ní, aby svému milému dopřála to, po čem toužil.

Ne nadarmo se ale říká, že co se jednou zapůjčí, může se proměnit v cizí. Loiači se do Atciaka zamilovala a on do ní. Waktaki jejich tajnou lásku odhalila a vzplála hněvem, který ale umně skrývala, dokud se dítě nenarodilo. To jediné jim mohla vzít, aby zakusili stejnou bolest, jaká plála v její hrudi.

Sotva bylo dítě na světě a jeho matka i otec s horkými slzami prosili o odpuštění, shodila proradnou Loiači ze Stříbrného měsíce a její tělo se roztržilo o nejvyšší horu Tartakhati. Když Atciak uviděl, co Waktaki udělala, skočil za svou láskou také. Dodnes se říká, že bloudí-li nešťastně zamilovaní po skaliskách Lo-atci, objeví rudé skalisko, kam Atciak s Loiači dopadli. Jestli je to pravda, nevím.

Ale to dítě, které si Waktaki ponechala a nazývala svým, dostalo jméno Trigori. A jeho jméno i činy, které vykonal na třech měsících nad Tartakhati, nebudou nikdy zapomenuty.

— Zrození Tri-ka-tira, Druhá kniha tartackých bohů

1. BEZČEPELÁK

ROK 4037 ŠATCHRANSKÉHO KALENDÁŘE
(* 27 LET PŘED ZTROSKOTÁNÍM ERIN
MARTHENOVÉ NA ŠATCHRANSKÉM ÚZEMÍ)

Riašchiel Tallesion se zahleděl ven skrz čelní sklo a po zádech mu přejel mráz. Vylíhl se kdesi v týle, pak se přehnal po páteři dolů až ke kostrči a odtamtud na dlouhý mrštný ocas až po špičku, k níž byla připoutána yakrinová bojová špice.

Je tam, uvědomil si s pohledem upřeným na cizí stroj jen líně klouzající vesmírným prostorem, jako by to byl opuštěný vrak. Tak daleko od mlhoviny. Může to být pravda? Nebo je to další dnešní hra?

Přiměl se sklopit zrak k řídící desce. Krátce zaváhal mezi dvěma tlačítky: hovorem se základnou a jakhtanoidským alarmem. Nakonec vybral tu první možnost. Svůj nález by měl nejprve konzultovat.

„Metchar na příjmu,“ ozval se koordinátor okamžitě.

„Senzory hlásí vrak jakhtanoidské lodi,“ sdělil mu.

„Tak snad víš —“ Metchar se zarazil. „Rašchete?“ Koodinátor byl etaquen, takže by mu výslovnost jeho jména neměla dělat problémy, ale stejně ho oslovoval šatchranskou zkomoleninou, kterou mu přidělili v den nástupu na mezirasovou stanici.

Má velmi dobrou paměť na hlasy, pochopil Riašchiel. Nebyl totiž ve stejné lodi, v jaké odlétal ze základny, protože se během mise tajně vyměnil s unaveným kolegou. Teď se ale rozhodl tento detail ignorovat. Ostatně pořád postupoval podle rozkazů. Možná je jen plnil horlivěji, než koordinátor požadoval. „Neznám tuto oblast podrobně,“ dal se do vysvětlování. „Je vrak na těchto souřadnicích v pořádku, nebo se jedná o hledaného narušitele?“

„Co tam, u Equse, děláš?!“

Naděje, že tu drobnou nesrovnalost přejdou, se rozplynula. „Tvůj rozkaz zněl, abych Fatkerovi nabídl pomoc. Voják v tísní mou

nabídku rád přijal,“ podal mu co nejstručnější vysvětlení, aby pokračovali v tom podstatném. Na šatchranském území se nacházejí jakhtanoidi!

„Okamžitě se vrať na základnu. Tam nemáš co dělat.“

„Jakhtanoidi jsou priorita, koordinátore. Nebo byl poplach zrušen?“ trval na své otázce. Z mise se neutíká.

„Ne, ale —“

„Je vrak jakhtanoidské lodi v této oblasti v pořádku, nebo mám aktivovat alarm?“ zeptal se a své pozorování znovu ověřil na monitorech, které zobrazovaly senzorická data. Nato přesunul prst k alarmu, aby byl připraven.

„Nic nemačkej a vypadni odtamtud!“ zazněl ze sluchátka Metcharův rozhořčený hlas. Na tak malého etaquena prskal ta slova nadmíru hlasitě. Hra se teď zjevně změnila v opravdovou show. Když spolu komunikovali předtím, než byl Riašchiel poslán prohledat tento sektor, byl jeho projev uvolněný, až laškovný. „Jakhtanoidi nezanechávají vraky. Jejich lodě po zneškodnění posádky vybuchnou.“

To nás učili už ve školce, ohrnul mladík ret a připadalo mu, jako by ho od rána všichni ti starší a zkušenější jenom peskovali. „Sleduji ji už několik minut a ještě nevybuchla. Přesto senzory nehlásí přítomnost života.“

„Naše senzory jejich pláštěm neprojdou.“

To vím taky! Nejsem idiot, chtěl vykřiknout, ale přiměl se udržet profesionální tón hlasu. „Lodě vypadá poškozeně.“

„Nařizuji ti okamžitéj návrat na základnu,“ pronesl Metchar autoritativně.

„Pakliže jakhtanoidi po varovném výstřelu okamžitě neopustí naše území, je povinností každého vojáka loď zničit,“ odříkal mu základní nařízení, tentokrát z první třídy.

„U všech zatracenejch, doufám, žes po nich nestřílel, Rašchete.“

A tohle má být co? zalapal Riašchiel po dechu. Test, jestli budu slepě plnit každý rozkaz? Nebo jestli dokážu odporovat i svému nadřízenému? „K takovému zákroku nepotřebuji povolení koordinátora,“ posu-

nul se k pokročilejší látce. „Jsme daleko od hranic a jejich stroj se zdá být neschopný ihned odletět. Proto —“

„Ať tě ani nenapadne opouštět svou loď!“ zavrčel Metchar výhružně. „Jakhtanoidský lodě ničí sehraná trojice vojáků, kteří jsou narušiteli nejbliž. Proto je tvojí jedinou povinností nepřitele z bezpečný vzdálenosti sledovat a vyčkat na posily. V tvým případě ovšem na všechny tři zkušený veterány.“

Ta poslední věta se mu rozduňela myslí. Jak dlouho mu budou předhazovat jeho věk? Nedřel na sobě, aby byl ve vesmíru dříve než ostatní vojáci, jen proto, aby ho potom sráželi a podceňovali. Nebo ho má Metchar v plánu nejen testovat, ale i zositit? Proč? Aby si vážil místa poslíčka u Jakhtanoidské mlhoviny? Nebo aby zatoužil po přeložení zpět do domovské soustavy? Nikdy! Už toho měl opravdu dost.

Najednou probliklo několik kontrolek, jak se ten zmetek Metchar v teplé kanceláři pokoušel sebrat mu ovládání lodi. Riašchiel neváhal ani vteřinu. Srazil krytku tak prudce, až se urvala a odletěla kamsi do rohu, a udeřil do tlačítka alarmu pro varování před jakhtanoidy. Jeho koordinátora to nadobro odzbrojilo. Voják v blízkosti nepřitele musel mít svůj stroj pevně v ruce. On tam byl, viděl a vnímal všechno, co se děje. Koordinátor se v takových chvílích stával jen rádce a pozorovatelem. S výjimkou doby, kdy voják své plavidlo opustí, aby narušitele hranic zneškodnil.

Riašchiela ta myšlenka přiměla zvednout hlavu k úzkému displeji nad všemi monitory, kde mu běžící text připomínal předepsaný postup, aby na nic nezapomněl.

„Pakliže mám důvodné podezření, že se mnou odmítá můj koordinátor spolupracovat, mohu pro bezpečí rodné planety jednat dle svého nejlepšího svědomí,“ dodal nekompromisně a vzápětí mu vyschlo v krku, protože ho výstražný text nabádal, aby si před opuštěním lodi aplikoval *fech*.

„V tuto chvíli bys měl myslet především na svoje bezpečí.“

Riašchiel vstal a otevřel příslušnou přihrádku. „Moje bezpečí je v přítomnosti jakhtanoidů zcela irelevantní,“ zadrmočil,

když rozbalil jehlu s povzbuzující látkou. *To si mám píchnout celý obsah?* zděsil se, protože mu ta náplň připadala větší než při testování ve škole, ale možnosti dávkování nikde neviděl. „Nebo ty kecy o yakrinových svalech byla jen úvodní pohádka k dokreslení dnešní hry?“ zeptal se, aby odvedl svou pozornost jinam, když přikládal drogu ke krku. Nesměl si pustit strach k tělu. Pak stiskl druhý konec a drobně to štíplo. Potřásl hlavou a prudce zamrkal. Necítil se jinak. Ani rychlejší, ani silnější. *Co teď? Mám čekat, až fěch zabere?* Marně se pokoušel vzpomenout si na tu jednu hodu při pokročilém výcviku na *Ghachkaru*. Jenomže tehdy to byla s ostatními základňáky legrace. Smáli se, vtipkovali a předstírali, že jsou omámení. Možná by tady na *Kvarogu* došlo k bližšímu a důkladnějšímu seznámení s drogou, kdyby ovšem nenarazil na jakhtanoidy hned první den...

„Tohle není hra, Rašchete. A ty víš prd o tom, jak zabít jakhtanoida. Stáhni se do stínu nejbližší planety. Máš dovoleno stav jakhtanoidský lodi sledovat —“ Metchar se náhle odmlčel.

Riašchielovi to bylo jedno. Vlastně ho téměř neposlouchal. *Tohle je jediná šance*, běželo mu hlavou, když bleskurychle zkontroloval kompletnost skafandru, veškeré bojové vybavení ve slotech na hrudi i na stehnech. Ještě zacloumal s dýchací maskou, jestli perfektně sedí, a už otevíral dveře do přetlakové komory.

Jestli se zbáběle schová, ten povýšený prťavý etaquen s komplexem méněcennosti mu celý rok nedovolí vytáhnout paty ze základny. Jak nesnášel etaqueny! Především proto, že sám byl smíšeným vojákem, jemuž v žilách kolovala polovina etaquenských genů dokonale smíchaná se šatchranskou speciálně upravenou DNA. Celý život tak poslouchal někoho, kdo byl vývojově níž.

Prošel dál, ale na prahu ještě zaváhal a pozorně se zadíval na nečinnou nepřátelskou loď tam venku. *Jsou tam, nebo je to zase jen hra?* zapochyboval, protože všechno dnes vypadalo opravdově, a přesto se to později ukázalo jako nejapný žert. Poplácají ho po rameni, když tam půjde? To nevěděl. Ale jestli se stáhne, jak chce Metchar, tak si vyslouží přezdívkou *bezčepelák* — voják, co si svůj osten nezaslouží. To bylo jisté.

Šlehl ocasem, aby si dodal odvahy, a odrazil se do volného prostoru. Sepnul trysky, aby přidal na rychlosti. Současně sladil směr svého letu s plavidlem, které teď klouzalo prostorem souběžně s jeho lodí. *Snad je jejich pohon nefunkční, aby mi neuletěli*, zadoufal, když ladil kurz s nátepníkem. Očividně se ale pohyboval rychleji.

„Rašchete, posila dorazí až za deset minut,“ upozornil ho koordinátor. A pak mu uši zalehlo poplašené pípání, protože jeho loď v tu chvíli schytala zásah z nepřátelských zbraní.

Tak přece tam jsou, uvědomil si Riašchiel a stočil se do klubíčka. „Potvrzuji přítomnost jakhtanoidů. Vystřelili po mé lodi,“ pronesl a klepl na displej nátepníku na zápěstí, aby dal vědět, že je v pořádku.

„To vidím taky,“ zavrčel Metchar. Loď za Riašchielovými zády se dala do pohybu, jak ji koordinátor stahoval z dostřelu. „Rašchete —“ zdálo se, že hlas se mu zlomil obavami.

Blbost! napomenul se okamžitě. *Je to jen hra. To já se bojím, a tak svůj strach slyším i v jeho hlase.* „Neboj se. Letím setrvačností jako neživý kámen. Taktiku znám,“ zavrčel, aby byl ušetřen další pitomé přednášky. Sledoval cíl a odpočet vzdálenosti, která ho dělila. V duchu si opakoval kroky, které budou následovat. Ticho těch několika minut bylo svíravé.

„Plášť lodi je bezpečný,“ oznámil koordinátorovi, co mu prozradily skeny v nátepníku, a současně tím potvrdil, že očima nezjistil nic odlišného. Pak se povrchu opatrně dotkl ocasním hrotem. To byl předepsaný postup. Nakonec pevně uchopil jakousi kolejnici, která se táhla po celém obvodu lodi, a přitáhl se blíž. Současně se rozhlédl, aby si promyslel další pohyb podél trupu. *Na kterou stranu bych měl zamířit? Jsou na to nějaké podrobnější předpisy?* Jediné, co si pamatoval, byla instrukce: najdi nejbližší vstup.

„Otvor máš tři metry nad pravým ramenem.“

„Jsem rád, že nakonec spolupracujeme,“ pokusil se koordinátorovu informaci nějak ocenit, když se vydal udaným směrem. Jestli je tohle všechno doopravdy, bude potřebovat jeho oči, které sledovaly senzory ze skafandru. V případě boje s jakhtanoidy fungoval koordinátor jako jakýsi šestý smysl.

„Já své vojáky vždycky podržím,“ zazněla tichá vyčítavá odpověď. „Měl by ses naučit dělat to stejný pro svého koordinátora.“

Riašchiel jeho slova raději ignoroval a zahleděl se na trhlínu. Kdyby měl v popisu práce analýzu před opravou, pravděpodobně by si myslel, že je to od nějakého smetí. Možná ta loď proletěla příliš blízko a příliš rychle kolem planetárního prstence nebo shluku asteroidů. V prohlubni zela trhlina, do níž by možná byl schopen strčit čepel na ocase, ale příliš hluboko by se asi nedostal. „Ten otvor je moc malý. Je tady poblíž nějaký jiný?“

„Nejde zvětšit?“

„Pochybuj. Je to kov.“

„Počkej na posily.“

Už zase mě podceňuje! Riašchiel nesouhlasně zavrčel a rozhlédl se. Jestli bude čekat na ty loudaly, nepřátelé svoji loď zprovozní a zmizí. „Vidím okno,“ oznámil Metcharovi a přesunul se na opačnou stranu, než bylo koordinátorem zmíněné poškození trupu. Máchl ocasem a třeskl špicí do tvrzeného skla. Prasklina, která se rozeběhla do stran, byla velmi slibná. Udeřil znovu a přikrčil se, aby ho střepiny při dekompresi nezasáhly.

„Takhle budou vědět, kde jsi!“ zaječel Metchar hystericky. „Nemůžeš bušit do jednoho místa. Okamžitě —“

„Dvě rány těsně po sobě se považují za bezpečné. Znáám tak-tiku,“ připomněl mu znovu.

„Je uvnitř!“ vykřikl Metchar. Pravděpodobně mu to napověděly senzory rozpoznávající pohyb nebo život v bezprostřední blízkosti skafandru. Riašchiel prozatím nic neviděl ani neslyšel, ale nátepník ho varoval stejně jako vzdálený kolega. „Jakch—“

„Dobře,“ přerušil ho klidně. Metchar to nemusel upřesňovat. Oba přece moc dobře věděli, kdo je na palubě jakhtanoidské lodi. „Jen jeden?“

„To nevím, dokud nebudeš uvnitř. Zvol jiný místo. Najdi —“

„Použiju první kapsli,“ navrhl a rovnou ji vycvakl z příslušné pozice na hrudníku. Ještě ji ale neaktivoval, jen si ji připravil v dlani. Jednou rychle nakoukl přes okenní rám, a když nezpo-

zoroval žádný pohyb, ihned se vtáhl dovnitř, aby nepřišel o moment překvapení. *Dnes se stanu nejmladším vojákem patnácté generace, který složil jakhtanoida*, problesklo mu hlavou. Už žádné doky a bezpečný sektor kolem základny. Už žádný poslíček. Odted' ho budou posílat na hranice.

Ukázkově máchl ocasem do několika směrů, připraven rozsekat svého protivníka, ať už by se skrýval kdekoli. Ruku připravenou hodit nenápadnou kuličku způsobující omračující výboj. Vzápětí se zmateně rozhlédl, protože kajuta zela prázdnotou.

„Ne. Takticky je výhodnější —“

„Jsem uvnitř,“ oznámil Metcharovi. „Nikoho nevidím.“ *To je zase nějaká hra?* problesklo mu hlavou.

„Je tam,“ trval na svém koordinátor.

„Já ti věřím,“ ujistil ho Riašchiel, i když to nebyla pravda, „ale kajuta je prázdná. Nemůže být za přepážkou?“ přejel pohledem úložné boxy, stěny, palandu a zavřené dveře před sebou. *Taky mohl utéct*, napadlo ho.

„Patrně vlevo od tebe.“

Riašchiel se pochybovačně zahleděl na úzká dvířka. „Tam je jenom —“ *skříň*, chtěl říct, ale zarazil se. „Počkej,“ hlesl, aby znovu nezpochybnil Metcharovo tvrzení. Prudce trhl za madlo a v tu chvíli jako by zkameněl.

„Rašchete?“

Nevěřicně hleděl dovnitř a krve by se v něm nedořezal.

„Je před tebou. Slyšíš mě?“

Krk se mu stáhl a srdce rozbušilo na poplach.

„Rašchete!?“

„To není jakhtanoid,“ zavrčel a neměl daleko k pláči. *Copak mi ten fech způsobuje halucinace? Nebo to nebyl fech, ale jen hodně blbý vtip? Nebo co to má, u všech zatracených, znamenat? — Je to hra*, odpověděl si ihned se stoprocentní jistotou. *Jako ostatně všechno dnes. Copak by bezčepeláka jako já pustili na jakhtanoidskou loď?* Nováčci se obvykle označovali slovem bezčepelák, přestože čepel na ocase měli. V očích zkušených veteránů se ale tento fakt potvrdil až po pár měsících ostré služby. Nebo po nějakém výjimečném činu.

Bezčepelák tak vlastně znamenalo, že si své ostří mladý voják ještě nezasloužil. Ještě mu k ocasu nepřiřadilo. Byla to zapůjčená a snadno odstranitelná ozdoba, s níž ještě neumí zacházet stejně obratně a přirozeně jako zkušení veteráni.

„Cože?“ vyrazil ze sebe Metchar. Jestli věděl, o co jde, tak své překvapení hrál velmi dobře.

„Není to jakhtanoid. Ztrácím spojení?“

„Slyším tě dobře —“

„Tohle je další hra...?“ *...abys mi dokázal, že jsem bezčepelák, který by se měl skrývat v docích?* To vědomí mu vehnalo do očí slzy. Poslali ho sem, aby se mu vysmáli.

„U Equse, ne!“

„Co testuješ tentokrát?“ vyštěkl Riašchiel. Tvor uvnitř se roztrásl. Ne. Nemohl by ho zabít, ani kdyby zavřel oči. A on je od něj nedokázal odtrhnout.

„Jestli se toho bojíš, sejmi to ocasem. A miř na krk — což nemusím připomínat, protože taktiku znáš.“

Sklouzl pohledem níž. Tam, kde by mohl být krk, rozpoznal cosi chlupatého. Nápadně mu to připomínalo hračku, s níž usínala jeho nejmladší sestřička. „Metchare, tohle není jakhtanoid“, zopakoval a zachvěl se. Tohle po něm nikdo nemůže chtít. Tohle nejde. To je proti všemu, co se kdy učil.

„A co to teda je? Jsi přece na jakhtanoidský lodi.“

„To mi řekni ty. Ty to tady celé očividně řídíš“, zaprosil a cítil, jak se mu láme hlas.

„Já, u Equse, snímám jen pohyb ve tvém okolí a detekuju přítomnost života. Světýlka, to je všechno, co mám. Jak ten jakhtanoid vypadá?“

„Jako...“ Rašchet polkl. Opravdu to musí říct? *Dítě!* ječel v něm hlas, který mu obvykle opakoval všechna pravidla, předpisy a poučky. *Je to dítě, do mlhoviny!!! Přece po mně nemůžou chtít, abych zabil dítě!* Co se ale stane, když řekne, že se vzdává?

„Míří k tobě další!“ zaječel najednou Metchar. „Ať už je to jakhtanoid, nebo něco jinýho, je načase to zabít a připravit se na další střet. A jestli sis nadělal, tak to plně chápu. A máš povolení

odtamtud zmizet, dokud to první ještě nepředstavuje hrozbu a druhý je relativně daleko.“

„To by se ti hodilo,“ zavrčel Riašchiel a odvrátil se od skříně. Tvor uvnitř byl moc malý a taky moc vyčersený na to, aby mu ublížil. Neudělá chybu, když ho nechá být. „Odkud přijde?“

„Zprava.“

„Tam je zeď,“ oznámil mu Riašchiel.

„Pak tedy jde chodbou a vstoupí dvěma za tři — dva —“

Riašchiel aktivoval kapsli, kterou doteď svíral v ruce, a připravil se. Jakmile se dveře jen trochu otevřely, nastala další dekomprese. Tvor na chodbě byl ale zřejmě na něco takového připraven, nebo se nehodlal vrhat bezhlavě dovnitř. Riašchiel vyčkal, než nejprudší poryv ustane, a vhodil předmět tam, kde tušil pohyb. Zablesklo se a vzápětí už spatřil tělo třesoucí se v křeči. Jenomže to mělo podobně tenký skafandr jako bytůstka ve skříní. Žádné zbraně. Jen dvě nohy a ruce, oblou helmu a za hledím černé vytřeštěné oči. Drobný tvor za jeho zády ho až nečekaně rázně odstrčil a útlýma rukama objal kapsli zasaženého druhu.

„Do mlhoviny,“ sklouzlo Riašchielovi ze rtu. Menší tvor se na něj ohlédl, trhal ústy a jakýmisi zoubky, které z nich trčely, jako by nadával. „U Eque. To jsem nechtěl... Opravdu.“ vyrazil ze sebe, ale neznal způsob, jak třas a křeče zastavit. Odezní to samo. Za minutu nebo dvě.

„Co se stalo? Trefil jsi to?“ žádal si Metchar informace.

Riašchiel ho ignoroval. Scéna před očima mu úžila hrdlo. „Promiň,“ vypravil ze sebe, aniž by si to uvědomil. *Ve vakuu mě přece nemohou slyšet. A i kdyby slyšeli, nebudou mi rozumět. Nebo budou?*

„Komu to říkáš?“

„U Eque, Metchu už bys mi mohl říct, o co tady jde!“ Riašchielova lítost se proměnila ve vztek. Nejprve dítě a teď něco dalšího nevyzbrojeného. Kde jsou ty krvelačné bestie, které viděl na fotkách? Kde jsou monstra, která ovládal trenažér a jejichž pěsti byly tvrdé skoro jako yakrin?

„Říkám ti na rovinu, že to není žádná hra. Zabij ty dva jakchtanoidy, ať vypadaj jakkoli. Šatchrani taky nejsou jeden jako

druhej. Omračující účinek kapsle potrvá už jen pár vteřin. Strojnu máš po levý ruce. Nálož tam stačí vhodit. Jestli je loď poškozená, ochranný pole kolem *energhomu* nefunguje. Máš vůbec u sebe nálož?“ vyhrkl na něj Metchar.

„Moje výbava je kompletní,“ zavrčel v odpověď. „Ale tohle přece nemůžu —“ hlas se mu zlomil, když si představil, že by ty dva bezbranné nešťastníky prostě rozpáral. Nebo nechal celou jejich plechovku vybuchnout.

„Vypadni odtamtud, Rašchete, to je rozkaz!“ zahřměl Metchar, ale vzápětí vyštěkl nečekané varování. „Za tebou!“

Riašchiel Tallesion se otočil. Chodbu náhle zalehl stín ohromného čtyřnohého monstra. Ruce s desítkami prstů se zvedly a zakroužily vražednými nástroji, jako by zkoušely Riašchiela zastrašit.

„Tohle je jakhtanoid,“ poznal ho okamžitě a připravil si druhou kapsli. Monstrum k němu pochodovalo, jako by mělo v nohou přísavky nebo magnety. Nicméně vzápětí se dveře do kajuty, kudy Riašchiel vstoupil, samy zavřely a v úzkém prostoru se obnovila gravitace. Riašchiel dopadl na podlahu jako šelma připravená na všechno. Zkusmo šlehl ocasem do strany a vyrazil.

„Zatlač ho dál do uličky,“ radil Metchar, když dopadla první rána. „Jen ho zaměstnej a ve vhodnéj okamžik vhod' nálož do strojovny.“

To se snadno řeklo, ale mnohem hůře provádělo. Bestie stála jako vrostlá do země. Máchala horníma rukama a odrážela Riašchielovy úder. K tomu dokázala zvednout i spodní dvě končetiny se třemi ostrými drápy. Mladý Tallesion jim věnoval především ocasní špici, aby si čepele udržel od těla. Několikrát se mu podařilo zasáhnout trup a bok, ale jakhtanoid couvl stěží o drobný krůček. Možná byl pomalejší, ale držel jako skála.

„Zablokoval dveře,“ vydechl Riašchiel mezi ostrými výdechy, když si mohl dovolit střelit pohledem tím směrem. Symboly na displeji se také učili rozpoznávat, a tyhle mluvily jasně.

„Kapsle vyřadí mechanismus, pak do nich stačí jen kopnout,“ navrhl Metchar, jenomže Riašchiel musel couvnout.

„Rašchete, tvým hlavním úkolem je zničit loď. Zdržovat se s posádkou je hloupost!“ rozčiloval se koordinátor.

Posádka! blesklo Riašchielovi hlavou. *Ten krok vzad byla chyba*, došlo mu. Ocas právě chystal k nadějnému úderu, jenomže ho vedl přílišným obloukem. „Zatraceně.“ Zaváhal a pootočil se. Locket, který zvedl v krytu, se tím dostal mimo očekávanou dráhu jakhtanoidovy paže a ostrý hrot se zabodl do beder mezi spáry unikátního skafandru. Vlastně se mu Riašchiel sám odkryl a nastavil. „Ne!“

„Do mlhoviny!“ okomentoval to okamžitě Metchar. Zjevně mu skafandr už ohlásil, že jeho voják byl zasažen.

Nic to není, přesvědčoval sám sebe, zatímco v uších mu varovně pípalo, protože celistvost zbroje byla narušena. Odrazil další dva údery. Koutkem oka za sebou zahlédl pohyb. Ti dva nešťastníci se začali zvedat ze země. Znovu kvůli nim změnil dráhu ocasu a v tu chvíli mu nepřítel podrazil nohy. Protočil se jako tanečník v naději, že tak ihned získá ztracenou rovnováhu, a ještě to nepříteli pohotově vrátí. Píchnutí v zádech mu to ale nedovolilo a vzápětí jeho tělem prolétla ještě větší a naprosto ochromující bolest.

„Můj ocas!“ zaječel, když mu jakhtanoidův hrot zajel hluboko mezi obratle.

„Rašchete, bojuj. Jdou ti na pomoc, ale bojuj.“

Dopadl tvrdě na zem, ale přes bolest v páteři to ani nevnímal. Končetiny s podivnými drápy ho otočily na záda. Udeřil do jedné, ale jako by ji jen pohladil. Ruce se mu třásly, začínaly vypovídat službu. Nohy necítil vůbec. Jakhtanoid se k němu sklonil a několika ostrými nástroji přejel po jeho hrudníku, jako by ho chtěl rozpárat. Zbroj samotná záúpěla, ale nedala se tak snadno prolomit. Jen zbraně, které si před opuštěním lodi připevnil do slotů, nedobrovolně opustily své pozice a rozkutálely se po zemi.

„Ne—raaah!“ zašmátral rukama v naději, že něco z toho zachytí a použije k obraně nebo poslednímu zoufalému útoku. *Kde jsou ti pitomí veteráni?*

„Zadrž dech. Musíš —“ Metchar nedořekl.

Riašchiela napadlo, že se možná přerušilo spojení. Ale pochopil, co chtěl koordinátor říct. *Zemřít*. Splnil ten první požadavek. Nadechl se a vytáhl z úst dlouhý jazyk, aby jím překryl nos i ústa. Nic jiného udělat nedokázal. Od páteře se jeho tělem šířila neskutečná muka. Toužil šlehnout ocasem a zabodnout si špici do krku. Nebo by mohl trefit nálož pod paží, ale jako by svůj ozbrojený orgán ani neměl. *Co když už ho opravdu nemám?!*

„Utěsni své tělo a —“ ozval se Metcharův hlas, ale opět ta věta nebyla dokončena.

— *a vydrž to, protože veteráni už nejsou daleko*, zkusil to doplnit. Poslušně stiskl uši, aby své tělo utěsnil. Díky tomu vydrží v narušeném skafandru mnohem déle. I desítky minut.

Vzápětí mu to ale došlo. *Spojení je v pořádku, ale Metchar brečí! On mě odpálí!* Chtěl křičet, že ještě vnímá, ale to by přišel o podstatnou část vzduchu. V ústech cítil krev. Bolest v zádech byla příšerně trýznivá. *Není to hra*, došlo mu konečně. *Je to doopravdy a já tady umřu, protože jsem jenom mladý, slabý poslíček a neumím zabít jakhtanoidy, at' už vypadají jakkoli.*

„Rašchete, slyšíš mě?“ ozval se Metchar, on mu ale nemohl odpovědět.

Do zorného pole mu vplula hlava jedné z bytostí, které nechal naživu. *Teď mi to vrátí*, napadlo ho. Ale nezaútočila. Hleděla na něj. Pohybovala rty, cvakala jakýmsi zoubky, které vykukovaly z koutků, a mlaskala. Po zavření dveří se chodba patrně naplnila vzduchem, takže ty zvuky slyšel, i když velmi utlumeně. *To je řeč?* Riašchiel ji vnímal jako z mlhy.

„Rašchete, jak jsi na tom?“ Slova se proměnila v hučení. Vidění se rozostřovalo. Něco se dotklo jeho ruky. „Rašchete —“ zajíkal se koordinátor. „Musím teď —“

Nedělej to, Metchare. Zabiješ dítě, pomyslel si a propadl se do milosrdného bezvědomí.

2. PRVNÍ KROK

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE, ROK 7557 TARTACKÉHO KALENDÁŘE

„*Tri-tir!* Tri-tir!“ Teta Naltaki rozhořčeně zaklapala kusadly. Výrazně vystupovala z koutků úst a každé se na konci rozvětvovalo na dvě špičky. Byla plně pohyblivá, a když se naklonila k sobě, dokázala vyloodit až překvapivě širokou škálu zvuků.

Šitaki zvedla pohled od e-krychle, na které plnila úkol do školy, a zadívala se na tetu. Pokaždé měla dojem, že při tak hlasitém klapnutí si musí skřípnout rudou kůži kolem rtů nabarvených hnědou rtěnkou. Nestalo se to, a tak stočila pohled k interaktivním dlaždicím na zdi. Teta sledovala holopřenos z mezirasové planety Kathikali, která byla centrem Spojenecké Spirály. Zobrazoval ohromný historický sál s řadami sedadel uspořádanými vzestupně kolem středu s hlavním pultem, odkud řečnil člen Nejvyšší rady. Právě on tetu tak rozčílil.

„Tri-tir!“ okomentovala to znovu Naltaki. „Jsi úplně bez *ka*!“ ukazovala si na hlavu. „Bez mozku! Bez duše!“ S povzdechem vstala z pohovky. Tehdy si všimla Šitakina udiveného pohledu. „Víš, co je Tri-ka-tir, že ano?“ zeptala se jí.

Přikývla. „Trojice měsíců nad Tartakhati, kde se narodil táta.“

„Ano. Ale je to ještě něco jiného. Víš, podle čeho nebo koho jsou ty měsíce pojmenované? Už jste ve škole brali Knihy bohů?“ Naltaki se najednou zarazila a její pohled jaksi znepřítomněl. „Asi ne. Úplně jsem zapomněla, že jsem tě přihlásila na Swatki-rat,“ zašeptala, jako by to drmolila sama pro sebe. Znovu si povzdechla.

Šitaki zkusila nadšeně klapnout kusadly, aby na sebe upoutala pozornost. Ten zvuk nebyl tak silný, jaký dokázala předvést Naltaki, protože její kusadýlka byla směšně malá a zdobila je

jediná špička. Ale teta to nikdy nijak nekomentovala, na rozdíl od spolužáků... Teď na ni pohlédla a v očích se jí zračilo očekávání.

„Velký bojovník,“ prozradila jí Šitaki. „Tri-ka-tir byl velký bojovník. Narodil se na Stříbr—“

„Hm, skvělé,“ pousmála se a spokojeně mlaskla. Pak se vydala k automatu, aby si uvařila *ičkwu*, jemně sladký nápoj ze sušených bobulí. „No jistě,“ pronesla přitom jakoby opět sama k sobě. „Přece jsem ti zaplatila individuální lekce kulturní výchovy.“

„Povídal mi o něm táta,“ objasnila jí Šitaki. Byla to její oblíbená pohádka na dobrou noc, než její rodiče zemřeli.

„Hlavně jestli ti řekl, že to byl hrdina, zbraň a věrné zvíře,“ osvětlila jí Naltaki. „Trojice. Nerozlučná. Nenapodobitelná ve své síle a odvaze. Neporazitelná.“

Šitaki se usmála. V hlavě jako by opět slyšela tátův tichý hlas, který jí o tom vyprávěl.

„Trigori — tak se jmenoval nejodvážnější tartak všech dob,“ pokračovala Naltaki na cestě zpět k pohovce. V rukou držela horký hrnek s temně rudým nápojem. „Karika byla jeho očarovaná zbraň. A Tirteku ještě, který ho všude nosil na svých zádech. Dohromady tvořili celek: Tri-ka-tir.“

„Tam o tom tartakovi jsi teď řekla, že je bez ka,“ ukázala na holopřenos.

„Naprosto bez ka,“ Naltaki rozhořčeně klapla kusadly. „Tím je myšleno bez Kariky. Magický meč ze skelné horniny na Černém měsíci, to byla velmi moudrá zbraň, Šitaki. Vedla Trigoriho paži. Nedovolila udeřit tam, kde by její zásah způsobil nespravedlnost. Jenomže tenhle tupec,“ ukázala na holo, „plácá takové hlouposti, že kdyby měl Kariku nad hlavou, okamžitě by přišel o kusadla!“ zaprskala k obrazu, jako by ho mohla zasáhnout. Dosedla na sedačku a zahleděla se na kouřící tekutinu, jako by to byla její jediná útěcha.

„Řekla jsi, že je bez mozku,“ zajímalo Šitaki.

„Taky že je,“ vydechla znechuceně.

„Ale je to člen Nejvyšší rady.“

„Bohužel.“

„Politici a diplomaté ale musí mít mozek. Nemůžeš komunikovat s někým, kdo ho nemá,“ pronášela důležitě, jako by sama byla diplomatkou.

Naltaki pokývala hlavou. „A přesto se to děje. Stačí znát slova a umět je vypouštět ze rtů a okamžitě se někdo dokáže vyšplhat na takovou pozici. Jestli se někdy staneš velvyslankyní, jak o tom pořád básníš, tak to poznáš na vlastní kůži, Šitaki. Na to se připrav.“ Naltaki odložila hrnek na stůl a podala si e-krychli. Zjevně si potřebovala zlepšit náladu něčím pracovním. Několikrát přístroj obrátila, aby vybrala pracovní plochu, na které měla uložené příslušné složky. Pak si dokument nechala zobrazit.

Šitaki se k ní zvědavě přisunula blíž. Zahleděla se na obrázek, který se promítl spolu s množstvím interaktivních nápisů. Ty vedly hlouběji, k podrobnostem, které Naltaki zkoumala.

„A tenhle má ka, nebo nemá?“ zeptala se. Černý tvor měl nad hlavou jen jediný odkaz, což bylo v porovnání s ostatními částmi těla velmi málo.

Naltaki svraštila obočí, jako by o tom doteď ani neuvažovala. „Má, Šitaki. Nejspíš má. Létá ve vesmírných lodích, takže to nemůže být nekomunikující zvíře. Ale to mluvím o mozku. Jestli má ka ve smyslu Trigoriho Kariky, tedy spravedlnost a čest, to nevím.“

„Součástí Nejvyšší rady ale není,“ namítla Šitaki. Ne že by neznala všech devět ras Spojenecké Spirály, ale i tak přelétla pohledem holoprojekci, aby si to ověřila.

Naltaki se zasmála. „Ne, to není. A patrně nikdy nebude.“

„Proč?“ *Může mít někdo ve vesmíru ka a nemít zastoupení v Nejvyšší radě? Rada přece vládne celému světu.*

„Nežije ve Spojenecké Spirále. Není součástí naší vesmírné říše.“

Povědomí o prostoru, který Šitaki znala, se najednou radikálně rozšířilo. *Existuje další prostor za Spojeneckou Spirálou?! „A kde žije?“*

„V Hlubině pod Stříbrnou mlhovinou, Šitaki.“

Šitaki se zamračila. „Tam zítra letíme.“

„Neletíme do Hlubiny. Skočíme přes ni. Nemusíš se bát.“

„Bát?“ Šitaki mlaskla dlouhým jazykem, aby teta věděla, že nerozumí.

„Já řekla bát?“ zasmála se Naltaki a prstem konečně otevřela složku, která ji zajímala nejvíc.

„Ty se bojíš?“ zaštourala do toho Šitaki znovu. Chování tety bylo často zvláštní. Ale dnes ještě nějak jiné.

Naltaki olízla jazykem jedno a pak druhé kusadlo, jako by se jí nechtělo odpovídat. „Nebojím se, Šitaki. Letíme s Drakarim, který už jednou do Hlubiny zapadl a přežil to.“

„Takže je to nebezpečné?“

Naltaki se zarazila, nejspíš pochopila, že její neteř nedá pokoj, dokud nedostane vyčerpávající informace. Pak se vrátila k úvodnímu obrázku. Přiblížila tvář obyvatele za Stříbrnou mlhovinou, aby na něj Šitaki dobře viděla. „Říkáme jim netvoři, Šitaki.“

Dívka se zájmem naklonila hlavu na stranu. V mysli se jí vynořily tisíce otázek. *Proč netvoři? Protože mají černou kůži? Protože mají ocas?* Nepřipadali jí ošklivější než tlustí *goriani* nebo čtyřnozí *brothani*. Nastražila uši, aby jí ani slovo neuniklo. Potřebovala zvážit, jestli se má také bát. Rozmyslet si, jestli chce s tetou vůbec letět. Přitom si ale uvědomovala, že trasu z Písků na Kathikali podnikla s rodiči už několikrát a ani jednou o Hlubině neslyšela. A ani nikdy nikam nezapadli. Prostě hop, a byli na druhé straně Stříbrné mlhoviny. Že by letěli jinudy než teta? Nebo jí o tom prostě neřekli?

„Střeží své území tak úzkostně, že každou loď, která se tam zjeví, zničí. Tedy každou úplně ne. Mnoha se podaří z Hlubiny zase vyskočit.“

„Jako Drakarimu,“ ověřila si, že to chápe dobře.

„Ano. Proto s ním letíme. On dokáže takového netvora zabít.“

„Nebylo by lepší s tím tvorem promluvit?“

„Promluvit?“

„Řídí loď, takže má ka,“ zopakovala informace od tety. „Třeba se jen zlobí, když překročíme jejich hranice.“

„To je nejspíš pravda.“

„Mohli bychom je požádat o odpuštění a oni by nás pak nechali být.“

Naltaki se po tváři rozlil shovívavý úsměv. Pohladila ji po hlavě. „Komunikace je základ diplomacie, víd', ty malá zvědavá velvyslankyně.“

Šitaki se blaženě zavrtěla. Ano. Jednou bude jako táta, taktický velvyslanec, který zažehnal vzrůstající konflikt mezi tartaky a swatkiriany. Mohla z toho být válka, ale on to *vykomunikoval*, jak říkala Naltaki. „Mohli bychom to vykomunikovat jako táta,“ pronesla nadšeně.

Naltaki se na ni zadívala. Ústa nechala pootevřená a jen drobně trhla kusadly, jako by nevěděla, jak na takový návrh zareagovat. „Myslíš?“ zauvažovala a Šitaki jí visela na rtech. Cítila ohromné dobrodružství. Pak ale teta zavrtěla hlavou. „Ne. To bychom asi nemohly, Šitaki.“

„Proč ne?“

„Tak zaprvé, já jsem lékařka, ne diplomatka.“

„Ale víš toho o nich už hodně,“ ukázala na množství odkazů kolem černého těla. Nejraději by je všechny otevřela a prozkoumala.

„A zadruhé, takovou komunikaci může provést jen velvyslanec. Ten skutečný a pravděpodobně i pověřený Nejvyšší radou,“ klapla kusadly, aby svá slova podtrhla. „Na něco takového musíš ještě vyrůst.“

Šitaki zkusila třísknout vlastními pohyblivými výrůstky u úst podobně jako ona. Tvrdě a hlasitě. Nepovedlo se jí to a teta pokývala hlavou, jako by to bylo důkazem, že je ještě moc malá.

„Běž si zabalit, Šitaki. Drakari přistane za pár hodin,“ pronesla teta, ale potom se zahleděla na obraz netvora, jako by se nad tím přece jen zamyslela.

„Já se nebudu bát,“ sdělila jí Šitaki. „Nebudu se bát komunikovat. Nikdy.“

Naltaki to vytrhlo ze zamyšlení. Pak rukou ukázala na holopřenos, kde u pultu řečnil pořád tentýž člen Nejvyšší rady. „Ne každý, kdo má ka, stojí za rozhovor, Šitaki. A ne každý je hoden

být součástí společenství,“ pronesla tím přísným tónem, který poučoval, aniž by dával prostor pro námitky.

„A jak víš, že tamten má lepší ka než tady ten netvor? Jen kvůli jménu?“ Pohrdavě zasyčela, což byl zvuk, který její teta nesnášela. Šitaki totiž byla míšenka. Kusadla měla po tátovi tartakovi a dlouhý syčivý jazyk po mámě swatkiriance. Pak sklouzla z pohovky a zamířila do svého pokoje. Nezapomněla při tom dupat.

O ČTYŘI ROKY POZDĚJI, ROK 7561 TARTACKÉHO KALENDÁŘE

„Připravte se na skok,“ oznámil jim Drakari přes interkom. „Za deset minut. Posledních dvacet vteřin budu odpočítávat.“

Šitaki připadalo, že to nemusel říkat. Slyšela to už několikrát. Z Kathikali na Písky a zpět cestovala Naltaki zásadně s tímto čistokrevným tartakem. Jako by se opravdu bála, že zapadne do Hlubiny, odkud se bez zabijáka netvorů nevynoří. Dívka vzala jeho sdělení na vědomí jen tím, že znuděně klapla kusadýlkou. Pak se na palandě přetočila na záda a zvedla e-krychli nad hlavu, aby neztratila displej s interaktivní knihou ze zorného pole.

Za dvě minuty se dveře její kajuty rozevřely.

„Šitaki, slyšela jsi?“ zeptala se doktorka.

„Jo.“

„Nemusím ti snad připomínat, kde máš během skoku být,“ pronesla Naltaki a zamířila do kapsle.

Šitaki si povzddechla. Tím, že se jí teta ztratila z dohledu, přišla o možnost cokoli namítnout. Naltaki nesnášela hlasité projevy nesouhlasu, pokud je považovala za naprosto bezpředmětné. Zvedla se, aniž by ztratila kontakt s příběhem a postavami.

„Helmu máš kde?“ napomenula ji Naltaki, sotva vyšla na chodbu.

Šitaki opět znechuceně klepla vnějšími zuby. Obrátila se zpět a po paměti sáhla na polici. Cvaklo to, jak helma opustila držák. S ní v podpaží se pomalu vydala za tetou.

„Pospěš si.“

„Zbývá minimálně pět minut.“

„Pochybuju, že vnímáš čas, když hledíš na displej.“

„Drakari bude odpočítávat.“

„V tu chvíli už ale musí být naše kapsle zavřená.“

Šitaki neurčitě mlaskla.

„Kdyby se cokoli pokazilo —“

„Nouzově se odpálíme zpět na souřadnice, ze kterých jsme skočili. Jo. Já vím. Nikdy se nic nepokazí.“ Šitaki prošla přechodem mezi Drakariho lodí a Naltakinou kapslí, která měla podobu dokonale vybavené laboratoře. Přechod sám nebyl nijak široký. Prostě dvoje dveře, které k sobě těsně přiléhaly. Naltaki nejprve zavřela ty vnější, které patřily k lodi. A potom vnitřní uzamykající jejich osobní cestovní jednotku. Jakmile přistanou doma, dveřmi na opačné straně, které teď nebylo vůbec vidět, jak dokonale doléhaly, projdou do obytné části speciálně uzpůsobeného domu. Nebo spíš vily. Naltaki byla bohatá, především díky svým nepřekonatelným schopnostem v léčení všech devíti ras Spojenecké Spirály.

Šitaki se usadila na nejbližší židli a dál zaujatě sledovala písma na displeji, případně si pouštěla interaktivní přílohy. Ani nezvedla pohled k interkomu, když Drakari začal z můstku odpočítávat. Dnes už nepotřebovala tisknout Naltaki ruku a modlit se spolu s ní k Tri-ka-tirovi, aby se skok přes Stříbrnou mlhovinu vydařil. A jak si všimla, Naltaki to bez ní nedělala. Prostě seděla v křesle u svého pracovního počítače, který sestával ze tří e-krychlí. Prostřední se dala roztáhnout do formy dlaždic a ona z té plochy teď pročítala data několika pacientů, kteří ji žádali o pomoc nebo jejichž operace už zvládla a jen na dálku sledovala proces rekonvalescence. Nikdy nezůstávala tam, kde očividně nemusela být osobně.

Když Drakari, pilot a majitel lodi v jednom, dospěl k číslu jedna, Šitaki pozastavila přehrávání hudby, která ke knize patřila. Vzápětí se prostor kolem ní nepříjemně zhoupl. Její žaludek udělal kotrmelec a před očima se jí zatmělo. V uších slyšela hučení a také měla dojem, že se jí zastavil dech i tep. Pokaždé ji prostoupil

nepříjemný pocit, že musí vynaložit obrovské úsilí, aby se znovu nadechla, ale jakmile to dokázala, veškeré potíže jako mávnutím kouzelného proutku odezněly. Polkla. Zamrkala a opětovně spustila hudbu a upřela oči na text.

Ve stejnou chvíli se rozezněl alarm.

Naltaki zpozorněla.

„Padli jsme do Hlubiny, Naltaki,“ oznámil jim Drakari. Šitaki připadalo, že to pronesl tak klidně, jako by jim sděloval, že drobně zakopli. „Vydřte v kapsli, než vyměníme krystal.“

Naltaki neuvědoměle přikývla, přestože ji nemohl vidět.

Šitaki pozastavila přehrávání. Všimla si, že prst se jí třese, a srdce najednou cítila až v krku. *Opravdu se to stalo?* Zabloudila pohledem k Naltaki. *Co teď?*

„Klidně čti dál,“ pronesla teta. Její hlas měl ale zvláštní podtón. Odrážel se v něm strach. Nebo nadšení? Vzrušení? Šitaki se v pocitech své tety ještě dostatečně neorientovala, ale jasně si vzpomněla na rozhovor, který s ní před lety vedla. A také na další, do kterého se pustily, když se skok tehdy vydařil. Byla zklamaná a Naltaki možná také. Ale současně se jí určitým způsobem ulevilo. Nyní ale její tvář vypadala jinak a kusadla se jí drobně chvěla.

Šitaki poslechla, ale musela se v dialogu několikrát vrátit, než se chytila. Pohled jí pořád sklouzával k tetě. „Jak dlouho to potrvá?“

„Výměna krystalu je záležitostí několika desítek minut. Jenom před tím musí vychladnout *energhom*, v němž je uchycený.“

Loď se otřásla.

Šitaki vyskočila ze svého místa a přeběhla k Naltaki. Najednou ztratila ten sebeklam, že je jí už deset a dokáže se chovat skoro jako dospělá. V tuto chvíli byla *jen* dítě a potřebovala obejmout. E-krychli nepustila a kniha zůstala aktivní, ale ona to nevnímala. Plně se soustředila na tetu. Na její paže. Na podlahu pod nohama. Na křeslo, které se trochu pootočilo, když tetě vběhla do náruče. A ona měla dojem, že se spolu s ním točí celá loď. I celý její život. „Co to bylo?“

„Nevím.“